

ZSIDÓKHOZ, KERESZTÉNYEKHEZ, DE NEM CSAK HOZZÁJUK

A zsidókhoz és keresztényekhez fordulva abban reménykedem, hogy e két egymást kizáró ideológia híveinek legalább egy része meg fog érteni. Világos számomra, hogy távolról sem mindenki tudatosítja a célt, amely miatt kénytelen vagyok érinteni e témát.

Amint az előző könyvemben megemlítettem a zsidók és a keresztények témáját, azonnal akadtak, akik megsértődtek.

Pedig az Anasztázia által kinyilatkoztatottaknak a lényege egyetlen célt követ: fényt deríteni a nemzetek közötti konfliktusok okaira. Azon konfliktusok okaira, amelyek immár ötezer év óta szüntelenül tartanak.

Amikor e könyvön dolgoztam, a józanész azt diktálta, hogy jobb lenne nem érinteni a zsidóság és kereszténység témakörét. Ugyan minek kellene az olvasók egy részét ingerelni, ráadásul egymás ellen fordítani őket? Mindazonáltal konkrét információk birtokában nem érzem magam feljogosítva arra, hogy eltitkoljam azokat, bármennyire is kellemetlenek volnának valakik számára.

Amikor a zsidó pogromokról közöltem információt, amelyek immár több évezrede tartanak, amennyire csak tudtam, csupán történelmi tényekre szorítkoztam, s a leírt eseményeket igyekeztem kommentár nélkül hagyni, nem fűzni hozzájuk szubjektív értékelést.

Egyetlen célom volt – megpróbálni elhárítani a következő hatalmas méretű, több országban egyszerre

megvalósulható zsidópogromot.

Ez a pogrom - méreteit tekintve - jelentősen nagyobbá válhat, mint az, amely a hitleri Németország idejében történt. Majdnem elkerülhetetlen. Elhárítani csak a következő tudja: a már korábban megtörtént pogromok okai megértésének megfelelő foka és az okok elhárításának érdekében végrehajtott megfelelő tettek.

Megpróbálok nem folyamodni Anasztázia és nagypapája, a szibériai tajga remetéinek állításaihoz, jóllehet ezek - személyesen számomra - évről évre egyre súlyosabb jelentőséggel bírnak.

Másoknak azonban tűnhetnek pusztá kitalációknak. Megpróbálok az összes közismert tényből illetve abból, aminek létezéséről bárki megbizonyosodhat, bizonyítékokat összeállítani.

Tehát, ahogyan ez a történelmi forrásokból köztudott, a zsidó pogromok az egyiptomi fáraók idejében kezdődtek. Az utolsó évezredben rendszeresen, kb. százévenként egyszer fordultak elő. Ezek különböző, már kereszténnyé vált országokban történtek. S az idők folyamán, évszázadról évszázadra egyre hatalmasabb méreteket öltöttek. Az utolsó nagyméretű zsidóirtást a hitleri Németország idejében 1939 és 1945 között hajtották végre. A zsidókat koncentrációs táborok kemencéiben égették el, lőtték halomra, mérgezték meg gázzal. Ebben az időszakban - különböző adatok szerint - körülbelül hatmillió zsidó lelte halálát.

Az események ismétlődésének az évezredek folyamán történő periodicitása, amely a zsidók különböző népek általi megsemmisítéséhez kapcsolódik, világosan és meggyőzően valamilyen okok létezéséről tanúskodik, amelyek ezen eseményeket kiváltják. Ugyanakkor azonban a valós okokat valaki mégis gondosan igyekszik álcázni.

A tömegtájékoztatási eszközök - a sajtó, a rádió és a televízió - igyekeznek ezzel a forró és kényes témával

egyáltalán nem is foglalkozni. A tömegtájékoztatási eszközökben a hasonló témára tett akár egyetlen utalást is úgy értékelik, mint faji gyűlöletre való bujtogatást.

A faji gyűlöletre való uszítást a valóságban inkább az szolgálhatja, ha a kényes, a társadalmat foglalkoztató kérdéseket agyonhallgatják.

S arról, hogy a társadalmat a zsidókérdés valóban foglalkoztatja, temérdek tény tanúskodik.

Sokan tudnak arról, hogy egy orosz tábornok, az Állami Duma képviselője, egyik nyilvános fellépésén a rendezvény tribünjéről - velősen fogalmazva - kijelentette: „Ki minden zsidóval Oroszországból!”

A tábornokot elítélte az Állami Duma számos képviselője. A sajtóban a tábornoknak természetesen nem adtak lehetőséget. A médiákban senki sem állt ki vitatkozni vele. Miért? Lehet, hogy ez a tábornok az egyes egyedüli olyan ember Oroszországban, akinek ilyen a nézete és volna-e egyáltalán értelme arra pazarolni a drága közvetítési időt, hogy az egész társadalom egyetlen emberrel vitázzon?

Bátran állíthatom, hogy ő nincs egyedül. Sokan akadnak ilyenek a tábornokok és a hivatalnokok, sőt, még az ifjúság körében is.

Az olyan emberek tömege, akik úgy gondolják, hogy minden nyomorúság a zsidók miatt van, napról napra növekszik. A sajtó hallgatása lehetővé teszi, hogy a kritikus tömeg halmozódjon. Adatokat idézek, amelyek ezt sokkal ékesszólóbban bizonyítják:

1992-től fogva különböző kiadók több mint ötven olyan könyvet adtak ki Oroszországban, amelyek vádolják a zsidókat. S ez az eléggé komoly szám még nem is tartalmazza a szamizdatban megjelent több száz más anyagot, számtalan újságot és folyóiratot.

Ezek a kiadványok nem fekszenek a könyvesboltok pultjain, nem porosodnak könyvraktárakban. Kézről kézre járnak. Többségüket szinte rongyosra olvassák. E kiadvá-

nyokat keresik. S a tény, hogy a kérdést, amely annyi embert izgat, a sajtó nem tárgyalja, azt sugallja az embereknek, hogy ez azért van így, mert „az egész nyomtatott sajtó a zsidók kezében van”. Az ilyen érvek annyira meggyőzőeknek mutatkoznak, hogy a felkészületlen embernek nem egyszerű velük vitába szállni.

A vonat kupéjába, amellyel Szentpétervárról Moszkvába tartottam, két férfi és egy fiatal lány ült be. A férfiakon sötét színű ing volt, amelyet széles tisztí öv fogott össze. Látszott, hogy valamilyen viharos események kifárasztották őket, mert azonnal a felső ágyra feküdtek pihenni.

A lánnyal, aki szintén szigorú puritán módon volt felöltözve, beszélgetésbe elegyedtem. Kiderült, hogy éppen hazafelé tartanak - ahogyan azt ő nevezte - „Oroszország hazafias erőinek” kongresszusáról.

- Na, és milyen témákat vitatott meg a kongresszusuk?
- kérdeztem a lánytól.

- A világ zsidósága elleni harcot - válaszolta büszkén a lány.

- Hogyan tudnak maguk, akik Oroszországban élnek, olyasvalakivel harcolni, aki például Európában, Amerikában van?

- Vannak párttagjaink Európában és Amerikában is. Nincs mindenkivel kapcsolatunk, de azért sok mozgalmat ismerünk, amelyek hasonló nézeteket vallanak. A világ zsidósága ellen számtalan ország hazafija fog hamarosan egyesülni.

A lány szívesen és bátran beszélt, s talán, mert parancsba volt neki adva, esetleg saját kezdeményezésére, meggyőződésből „hazafias” mozgalma agitátora szerepét játszotta.

Megkérdeztem tőle:

- Mondja már meg nekem, magának személyesen ártottak valahogy a zsidók?

- Persze, hogy ártottak. Miattuk kell nekem egy nyomorúságos és piszkos országban élnem, amely csúszik-mászik a Nyugat előtt a porban és az általa kidobott konckokat fogyasztja.

- Miért gondolja, hogy az ország sikertelenségéről a zsidók tehetnek?

- Hát azért, mert éppen ez az ő akciók tervük programja. Becsapni, meglopni az egyik országot, majd ezután egy másikat, harmadikat. Mikor az első már úgy-ahogy lábra áll, újra kivetkőztetni mindenéből. Bennünket nem is tartanak ezek embereknek. Olvassa csak el, mi van ide írva! Tessék, itt az ő Talmudjuk idézetei. Egy vékonyka füzetet adott át, melyet olvasni kezdtem, ahol kinyíltott.

Nem idézem a részleteket, mert akkor, beszélgetésünk idejében, nehéz volt számomra megítélni, mennyire egyezik meg a Talmud szövegével. Arról azonban tudtam, hogy - az Ószövetségnek megfelelően - a zsidóknak azt sugallják, hogy magukat kiválasztott népnek tartásák. Más itt a fontos. Mivel ledöbbsentett a fiatal „hazafi” bűsz agresz-szivitása, arra gondoltam, hogy végül mégis szembe kell nézni az igazsággal.

A sok-sok országban fönnálló végeláthatatlan konfliktus okai abban rejlenek, hogy egyazon időben és ugyanabban a társadalomban két, egymást kizáró vallás-ideológia van jelen.

Gondolkodjunk el közösen azon, mi is a vallás! A vallás mindenekelőtt ideológia, amely egy bizonyos meghatározott típusú embert alakít ki s azt egy bizonyos cselekvési programba vonja be

A vallás - az adott esetben a zsidó nép vallása - úgy határozza meg ezt a népet, mint Isten egyetlen kiválasztott népét és cselekvéseit, más népekhez való viszonyát ráadásul még konkretizálja, szabályozza is.

A kereszténységben ez áll: a keresztény ember szolga és csak földi élete után, méghozzá csupán néhánynak adatik

meg a élet a Paradicsomban. A gazdagok számára ide nehéz bejutni. Az embernek szeretnie kell felebarátját és meg kell vele vagyonát osztania.

A Talmudban ez áll: „Minden a tiéd!”, a Bibliában: „Adj át mindent!” Micsoda remek kombináció! Ez a két egymást teljesen kizáró ideológia, ahogyan azt tudjuk, egyetlen helyről indult el: Izraelből. De ez nem azt jelenti, hogy azt a zsidók dolgozták ki. Más itt a fontos! A konfliktus elkerülhetetlensége.

Azt, hogy a konfliktus a két ideológia követői között elkerülhetetlen, még a pici gyermekek viselkedésén is jól meg lehet figyelni. Ha az egyik gyermeknek azt mondjuk, hogy minden játék, amelyet lát, csakis az övé, de a másikkal elhithetjük, hogy az általa birtokolt játékokat át kell adnia, amikor arra valakinek szüksége lesz, mi történik?

A gyermek valószínűleg egyszer-kétszer még bele is egyezik, hogy átadja saját játékait, de szeretetet biztos nem fog érezni az iránt, aki azokat elveszi tőle. Majd később vissza akar belőlük legalább valamit szerezni, kinyújtja kezét is, de senki, semmit sem ad neki vissza. Végül elsírja magát, vagy megpróbálja erőnek erejével visszaszerezni játékait.

Így történik meg, hogy a konfliktus a két különböző ideológia segítségével a még csak a jövőben megszületendő gyermekek között is már előre adott.

A nemzeti hovatartozásnak az adott esetben egyáltalán nincs semmilyen jelentősége.

Ha minden zsidót kereszténnyé változtatnánk és az összes szláv nemzetet zsidóvá, ugyanazok a konfliktusok játszódna le.

Nem a különböző nemzetiségek folytatnak egymás ellen örökös harcot, hanem a különböző ideológiák, melyek „kihasználják” a nemzetiségeket!

Nem egyszer hallhattunk már, méghozzá nagyon kulturált, felvilágosult emberektől arról, hogy mennyire

nélkülözhetetlen a különböző vallások iránti türelmes viselkedés. Az Állami Duma törvényt fogadott el, amely bünteti azokat, akik faji és vallási békétlenséget szítanak. A TV-ben látjuk, hogy a különböző vallások vezetői együtt vannak jelen a kormány által rendezett világi eseményeken.

Ugy tűnik, mintha minden rendjén is volna, okosan és helyesen volna elrendezve. A szélsőségeség azonban ennek ellenére mégsem csökken. Ilyen feliratokkal ellátott plakátokat mutatnak be: „Üsd őket!”, és civil társulások által végrehajtott robbantásokról hallunk...

Akkor hol a gond? Minden olyan egyszerű. Csak szép szavakkal és felhívásokkal nem lehet megváltoztatni a helyzetet.

Éppen ellenkezőleg, tőlük a viszály csak elmélyül, mesterségesen e szavakban álcázza magát. Álcázza magát, hogy egy bizonyos „x” időben felrobbanjon, tönkre tegye az országot.

„Legyünk türelmesek minden vallás iránt!” Jó, legyünk! Én például - és gondolom, hogy sokan mások sem - nem vagyok a türelmes egymás iránti viszonyulás ellen.

De közben vajon mi történik magukkal a vallásokkal? Hát a következő! Mindegyikük minden erejével azon van, hogy egyre nagyobb erőre tegyen szert, a lehető legtöbb hívet toborozzon. Végül, amikor már érzik, hogy eléggé megszilárdult pozíciójuk, a két ideológia elkerülhetetlenül harcba száll egymás ellen. Erről világosan tanúskodik a végeláthatatlan konfliktusok történelme. Az emberiség azonban, mintha kódolva volna, a számtalan század folyamán továbbra is mindig ugyanazt a hibát követi el.

Tudtak erről a papok - a két ideológia létrehozói? Tudtak. Lehetetlen, hogy ne tudtak volna azok, akik